

HEMEROTECA
MUNICIPAL

L'Esquella de la Torratxa

Número 2244

15 cèntims = Atrassats, 30

Barcelona 10 de març de 1922

LA CONFESSIÓ DEL DIMISSIONARI

—Ui, quin pecat més gros!... No intentis pas entrar al cel de Catalunya amb aquesta càrrega a la consciència.

ANTONIO LOPEZ

IMPRESIONES DE TODAS CLASES

LIBROS - TALONARIOS - FACTURAS
SOBRES - CATÁLOGOS - CHEQUES, ETC.

Calle Olmo, 8

BARCELONA

SARNA

(RONYA)

ANTISARNIC MARTI

Unic que la cura SENSE BANY
Les seves imitacions són cares,
perilloses i de olor repugnant.

Es ven a totes les Farmàcies i

Parlament, 17

BARCELONA

PARA ENFERMEDADES DEL
ESTÓMAGO & INTESTINOS

GASTROL

MIRET

PROBARLO ES CURARSE

MIRALDO MIRET - Farmacéutico
Diputación, 205 - BARCELONA

DE VENTA
EN TODAS PARTES

Bloks Notes

a DEU cèntims

BAZAR UNIÓN Unió, n.º 3
BARCELONA

Remei infal·lible per a curar els mals dels peus

Penellons - Ulls de poll - Durícies
Suors - Cansanci - Escaldament, etc.

preconitzat pel cèlebre

Doctor CATRIN, de Paris

Caldrà pendre un sencill bany de peus amb
aigua calenta, disolguent an ella, un grapat
de Saltrats-Rodell o siguin «Sals minerals
concentrades».

Als deu minuts, els ulls de poll més endu-
rits, es poden arrencar amb la punta de
l'ungla, sens necessitat d'estisores ni navaja.
Aixís mateix, la inflor, cremor, cansanci que
hi pugui haver-hi, os passarà com per en-
cantament.

Els Saltrats-Rodell «Sals minerals concen-
trades», es venen a preu mòdic en totes les
farmàcies y Centres d'Específics de

Barcelona

GRANS MAGATZEMS

DAMIANNS

GRAN EXPOSICIÓ

i venda de

OBJECTES PER A REGAL

del 28 febrer al 25 març

a preus populars

Serveis cristall per a taula (País, Baccarat, Bohè-
mia, Nancy); Coberts de plata, Vaixelles (País,
Alemanya, Limoges); Bastons, Boquilles, Cen-
tres, Corbates, Efectes de viatge, Figures, Flors
artificials, Guanteria, Jocs de totes classes, Da-
mes, Loteria, Escacs, Aduana, etc.; Testos «ma-
yòlica», Paraigües, Petaques, Pitillers, Rello-
ges butxaca i pulsera de totes menes en or, pla-
ta i níquel; Reguladors, Despertadors, etc.,
Aparells parlants de totes marques, Grans no-
vetats en discs, Perfumeria, respalls, pintes, es-
toigs manicura, etc., Bisuteria fina, Marroqui-
neria, Novetat en bosses i moneders, Bronzes
artístics, Porcelanes de Sévres, etc.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

La làpida simbòlica

La famosa ciutat de Sant Feliu de Guíxols, ha estat trasbalsada per un episodi que nosaltres volem explicar, per a jòia dels amadors d'anècdotes, agraiment de francòfils i confortació de patriotes. Tot ha vingut d'una làpida que podríem anomenar la làpida de la victòria, i que els santfeliuencs inauguraren en celebració de la de la França.

Era una làpida senzilla, en la qual se deia que per l'heroisme de França, la tenacitat d'Anglaterra, l'auxili d'Itàlia, el gest d'En Wilson, la fermesa d'En Clemenceau i l'estratègia d'En Foch, el Dret havia vençut a la Força i la Llibertat al despotisme. Quan fou descoberta, Sant Feliu donà visques, escoltà discursos i ballà sardanes. Però amb la pau arribaren els viatjants alemanys i digueren:

—Nosaltres no comprarem ni un tros de suro a Sant Feliu, si no treu abans la làpida que glorificà la desfeta d'Alemanya.

L'alcalde de Sant Feliu, va passar uns dies d'enguniós sentit de responsabilitat. Si atenia an els alemanys, contrariava els sentiments del poble; si no els atenia, Alemanya bloquejaria a Sant Feliu, i Alemanya era un dels seus grans mercats. Què fer? El pobre alcalde com un Hamlet municipal, repetia a la seva manera «ésser o no ésser, heu's aquí la qüestió», decantant-se, perquè la carn i els alcaldes són febles, per la solució utilitària. I la làpida, fou treta. Però a Sant Feliu, fins les majories i les minories són republicanes, i se redreçaren contra la decisió de l'alcaldia. Què hi feien les menaces! Què la realitat mateixa d'un mercat-perdut! Per damunt de tot estava la França i la seva raó, el Dret i la veritat del seu triomf. I la làpida fou tornada a posar.

Oh, llicó, gran llicó de Sant Feliu de Guíxols que desfàs la llegenda de «l'avana povertà» nostra, i la mala fama de fenicis que ens posen i que ens hi possem. Tria, li digueren a Sant Feliu: o el guany o

l'ideal; o el mercat o els teus sentiments. Sant Feliu no dubtà, i respongué: el meu esperit. I el seu esperit, d'ara endavant serà aquell disputat rètol en marbre, i el dia que l'esborri, el dia que escolti les sirenes mercantils, San Feliu s'haurà venut l'ànima, i en lloc d'ideals, tindrà factures.

De làpides, com la de Sant Feliu, quantes n'hem posades a Catalunya! Però ens les han fetes treure, sota la conminació de la pèrdua del mercat. I les hem tretes, sense que hagin estat tornades a posar, perquè el poble, a Sant Feliu, manava a l'alcalde, però a Barcelona, l'alcalde, i no pas el senyor Martínez Domingo, sinó l'alcalde-president de la Mancomunitat, l'alcalde-ministre, l'alcalde-cap de sometent, conduïx al poble. Per al guany hem perdut el dret a la làpida, que era l'esperit.

A França, han estat condecorades les ciutats que patiren dolor de sang o d'ànima, durant la guerra, i en les seves banderes, com en un pit, han estat posades la creu de guerra i la legió d'honor. Si fossim consuls de França, proposaríem al Govern de la República, fos concedida la legió d'honor a la ciutat de Sant Feliu, que, com Belfast, no s'ha rendit als alemanys. I si fossim autoritat de Catalunya, expandiríem la història de la làpida de Sant Feliu, per a exemplaritat en un poble, on no hi ha fermesa ni per sostenir un rètol en català.

PARADOX

Excés de glòria

Entre les notes donades per l'Alcaldia a la premsa, n'hi ha més d'una mereixedora de comentari. Aquest capítol de la literatura municipal, es reserva, generalment, a l'autobombo. Els regidors es valen de la complacència o de l'abulia dels directors dels diaris per a conreuar l'elogi, que's prodiguen a si mateixos amb una constància digna d'admiració. Abusant de la bona fe d'uns i altres, anoten diàriament els actes més insignificants de la seva gestió administrativa (?). La comptaduria consistorial no plany la propaganda. Com és llògic, sempre s'hi deixa caure algú. El reclam és, en definitiva, el reclam.

Periòdicament, ens innoven els solts de referència de que en aquest o en l'altre mercat han sigut adjudicats per subhasta els llocs de venda declarats vagants. L'informador ens assabenta tot seguit de que ha presidit la subhasta determinat conseller i de que els llocs cedits han rebassat en un cent per mil el tipus assenyalat com a punt de partida.

Ço que's dóna com un mèrit, lluny d'ésser-ho, es torna més aviat un perjudici. Les quantitats abastades pels llocs de venda dels mercats, ans que a la traça dels que presideixen les subhastes, es deuen a la cobdícia o al contrapunt dels licitadors. En la rivalitat existent entre els detallistes dels mercats, en l'amor propi ferit, és on cal cercar el motiu de que's donguin pels llocs de venda sumes fauloses, que porten després com a conseqüència la puja exagerada dels queviures.

Cada cop que en qualque nota confeccionada a l'Alcaldia llegim que s'han donat per una taula de vendre peix, o carn, o cols, o tomàtecs, milers i milers de pessetes, ens aborronem amb motiu.

Pensem que és una manera especialíssima de treballar per la baixa de les subsistències. Els venedors, als que l'Ajuntament arrenca l'ànima, han d'arrebassar després la pell del comprador.

Una forma com una altra de fer la pau.

JUST

La fatalitat del doble nom

La Mancomunitat ha celebrat la seva Assemblea, i ha demanat la continuació de la guerra del Marroc, la continuació de la suspensió de garanties i la continuació en la presó dels agafats governatius. No hi ha dubte que la Mancomunitat cada vegada esdevindrà més popular.

Dels republicans, han combatut bé, En Casanovas, En Quintana i En Noguer i Comet. Nosaltres sentim per En Noguer i Comet, una afecció sinó paternal, de cosins germans. Per això, la broma d'avui, no pot tenir cap altre valor que'l xistu.

En Noguer i Comet ha fet interpel·lacions, ha presentat mocions, ha defençat esmenes, ha estat en oratòria permanent. Quan els periodistes l'han comentat, un d'ells ha preguntat:

—I En Noguer i Comet ha estat bé?

—Home—ha respost un altre—En Noguer no'n diu de disbarats; però En Comet!...

Una relliscada

La Veu ha atacat an En Cambó, i a la seva obra aranzelària. Per inversemblable que sembli el fet, s'ha produït en l'edició de la nit del dilluns, dia 6 de febrer.

Ho ha fet en l'informació comercial, i ho ha fet amb aquest coratge:

«Cafès.—Continua el desgabell ocasionat per la nova forma d'aplicar el recent aranzel. Verament, tenint el poder i la força és fàcil anar a cercar els diners dels altres; però per a portar-los el convenciment de la justícia, la necessitat i la conveniència de remetre'ls, es necessiten més coneixement i major capacitat per a aconseguir-ho.»

Es clar que això no ho ha escrit cap redactor de *La Veu*. Es un solt enviat pels marxants de cafè, i que un bon xicot ha traduït d'esma, o bé ho ha fet el mateix linotipista conforme anava component. Es la tradició dels nostres diaris on tot se recull, on tot apareix, la major part de les vegades sense examen.

Quan En Pere Corominas feia de periodista, comentant aquesta facilitat de col·laboració extranya als diaris, deia:

—En els nostres periòdics, arriba un solt dient que el director és un m..... i surt.

Qualques diaris de París han suscitat darrerament el tema, en mantes ocasions ja debatut, de la misèria literària.

L'estretor econòmica en que romanen no pocs escriptors, ha mogut les plomes de determinats homes de lletres els que han examinat el pro i el contra de la conveniència d'agermanar la vocació a escriure, amb l'exercici d'una ocupació d'indole diferent, sempre que el poeta, el novel·lista o l'autor dramàtic de qui es tracti no disposi de mitjans de fortuna que li permetin dedicar-se de ple al conreu de la literatura.

S'ha parlat amb tal motiu, dels escriptors que havent assolit una certa nomenada, esmerçaren, o esmercen encara, una part del seu talent en la resol·lució d'assumptes de caràcter administratiu, en tal o qual ministeri, en oficines d'entitats particulars, uns en l'exercici de professions aparentment renyides amb tota mena d'esforç purament espiritual.

Com sol ocórrer sempre que es tracta de temes per l'istil, han sigut les opinions, tantes, com persones han exposat el seu criteri. Si bé no hi ha hagut acord en apreciar la situació que en definitiva convé al escriptor, els parers han restat unànims tocant a la necessitat absoluta d'acabar amb el martiri en que viu una bona part de la joventut literària.

Per viure de la ploma exclussivament—ha dit un escriptor conegudíssim—cal menar a terme una producció copiosa i constant, a menys que la casualitat no disposi lo contrari. En el primer cas—ha afegit l'escriptor de referència—són bons exemples de la meva afirmació, En Dumas (pare), En Zola, En Balzac, En Victor Hngo, etc. En la segona categoria, pot esmentar-se En Rostand, al que una sola obra, *Cyrano*, sigué prou a posar-lo a cobert de tota enutjosa contrarietat.

El plet pot interessar als escriptors parisencs, que com els seus col·legues catalans no disposen d'un organisme que amorosament els defensi contra les trom-

EL MAL CAÇADOR

—Has sentit?

—Que tirin!... Ja'ls ajudaré a l'hora de l'àpat.

pades de la realitat. A casa nostra, dit sigui en honor i a la major glòria de Catalunya, la tragèdia del literat famolenc, o senzillament miseriós, no existeix, en realitat. La Mancomunitat de Catalunya proveeix curosament als nostres poetes, novel·listes i dramaturgs, sigui la que sigui la categoria que com a tals pertanyin.

En això, com en moltes altres coses, anem nosaltres davant, no ja dels parisencs, sinó del món.

Un dels escriptors que han dit la seva en l'assumpte, s'ha mostrat partidari de que no escriguin més que aquells que de debó tinguin quelcom al ventre, segur de que hauran de treure-ho, siguin les que siguin les circumstàncies que els envoltin.

Aquí en canvi, i mercès a la protecció decidida de la «Lliga», pot escriure i pintar i fer música tothom.

Veritablement, no capeixo com hi ha qui malparla de la política.

EL CANT MULTICOLOR, per *Alfons Fernández-Burgas*.—Aplec de composicions en vers, de variat caient pel que's refereix al estre poètic, i de distinta mètrica pel que respecta a la forma, sempre castiga dintre els moderns cànons del imperant neo-classicisme. Ens trobem davant d'un poeta líric en formació, indecís encara, dubtant entre l'escola—diguem-ne escola—trascendental, d'En López-Picó que sintetitza una moda passatgera i l'escola d'En Guasch, que representa quelcom d'etern dit amb senzillesa, bon gust i claretat. Aqueixes influències prenen alt reileu en la gestació ingènua i en la tasca ciselladora del novell poeta, i no serem pas nosaltres qui l'aconselli en aqueix punt d'empendre viarany, per tant que tots menen a la fita gloriosa quan a dins de l'artífex literari hi ha, abans que tot, un cor sensible que és doll d'exquisits sentiments i una ment sana recercadora incansable en els vastíssims domenys de la Bellesa i la Veritat. I aqueixes qualitats s'hi endavinen falaguerament, com una amable promesa, en els acurats versos del jove poeta, qui adquirirà, així que deixi els caminadors, una ferma personalitat, que és l'essència de la vigoria en tot estil.

Heu-vos aquí una petita mostra de les composicions que s'enclouen en aqueix llibre simpàtic, molt bellament presentat, per cert.

LA NOIA MATINERA

Té els ulls ben clars la noia matinera
que's lleva al mateix temps que surt el sol.
La boira del matí li va al darrera
i és daurada de l'or que hi ha al pujol.

Si canta, la cançó de fret tremola
com l'herba amb la rosada matinal.
Son riure falaguer al cel se'n voia
confont-se amb el vent tramuntanal

Espatlla avall li cau la cabellera
— la color d'or hi bri'la abastament—
Es gràcil com un troç de Primavera
i es confón amb els raigs del sol ixent.

AL FONS DE L'ÁNIMA, per *Marian Amat*.—Quadre dramàtic en un acte. Sembla del gènere «Grand Guignol», i ho seria del tot si

L'ENDEMA DEL PATATUM

—Pobre amic La Cierva, tan bones cols amb cèbes que cuinava!...

—Un Perú donaria per vosaltres, maques!
—Calla, pelat. que ni la pell que portes deu ésser teva.

l'autor no acabés l'obra amb determinades concessions al públic fent que tot acabi bé, és a dir donant gust a la moral oficial. Del efecte teatral d'aqueixes escenes no se'n pot dir res. El teatre és, aill una capsa tancada. Literàriament, no obstant, ens ha semblat una producció acceptable.

CATECISMO POLÍTIC per *Francesc Cortina Melendreras*.—Un follet interessant per als Ajuntaments. L'autor creu que amb aqueixa doctrina es podria regenerar aviat a Espanya. Amen.

PROPAGANDES CATALANISTES.—Conté tres conferències o parlaments pronunciats per En Carles Martí, En Pere Boquet i En Enric Lluç, en diferents locals de Cuba, amb motiu de l'aniversari del 11 de setembre.

ARMANAC DERA MOUNTANHO.—Calendari per a 1922 publicat per la «Escola dera Pirenéos» amb notícies dels Jocs Florals catalans del Migdia de França.

JORDI ERIN.—Periòdic nacionalista català, editat per la «Joven-tut Nacionalista Obrera del Poblet». Inserta valents escrits d'actualitat catalanesca. Li desitgem llarga vida.

LA MARIPOSA.—Revista il·lustrada de brodats i cultura femenina. Tenim damunt la taula els dos darrers números, que resulten molt interessants.

BUTLLETÍ PORTAVEU DE L'ASSOCIACIÓ D'ESTUDIANTS DE LA UNIVER-SITAT NOVA.—Havem rebut el número 3 d'aquesta important revista, que publica excelents treballs d'estudi i notabilíssim fotogravats.

LA MUSA.—Idili en tres actes, original d'aquell senyor poeta de la testa coronada que's diu Salvador Rueda. Consta en el darrer fascicle de «Los Contemporáneos».

SEPT SCIENCIES

GLO-SARI

NO US FIEU DE L'AIGUADER

S'ha arribat a fer tant i tan abús de l'alcohol o de lo que aquí en diuen *beguda*, que quasi a totes les nacions l'han arribat a fer prohibitiva.

El fer massa excés del tal alcohol, ha portat al ubriagament, i del ubriagament al beure més, i del sòu al bou, i del bou, etc.

L'home borratxo sempre és mal vist, i al apuntar aquí aquesta sentència, crec que no hi haurà un so llegidor que no estigui conformè amb nosaltres.

Però ara també preguntem:

Aixís com el beure massa, porta trastorns a l'humanitat, no en pot portar el no beure gens, quan el no beure és un fet conscient?

Sabeu què vol dir que hi hagin homes que sempre vulguin estar serens?

No vos fan por els *super-serens*?

No compreneu que ho fan amb l'egoisme, o

ELS NOTARIS CASTELLANS

—Mejor será que, de las dos camas, deje usted una para el Peret y otra para el Tófol.

—Dén del cell... I dones que'm volen esquarterar, després de morta?

bé d'allargar-se una vida que no més és un bé per a ells, o d'agafar-vos beguts, o de valguer-se de les armes de la seva serenitat, per a fer-vos els perdigons mercès al vostre exaltament?

Si l'home es digués: jo no bec per a fer un bé al pròxim, per altruisme, per a ésser generós, per a veure-hi clar i amb la claretat protegir les obres, estaria bé, però ca, l'home aiguader, ho és pel ventrell, ho és per càlcul, ho és per no badar, ho és per a ell, ho és per a guanyar anys d'indulgència, per a posar el cervell en conserva, per a no tenir una exaltació que el duqués a ésser generós; és per a no perdre la *xaveta*—i la *xaveta*, vol dir la caixa—per a estar sempre ben despert i poguer atropellar als que s'ennuolen.

Això vol dir, que fóra excepcions de malalts o de poques-soltes, tan perillós és el borratxo com el aiguader, quan ho és per càlcul.

I encara aquest últim ho és més. Perquè el borratxo vos *col·loca* llaunès i l'aiguader bitllets falsos.

XARAU

ROMEA

Recordarem amb gust les sanes emocions artístiques que'ns proporcionaren la *Pièrat* i *En Ligné-Poe*, dos grans comedians que animaren per uns dies la sala d'aqueix teatre. I entre les darreres obres que'ns donaren a conèixer, farem especial menció de *Amoureuse*, deliciós estudi psicològic de Georges Porto-Riche, en el qual tant la il·lustre dama com el genial actor hi feren veritables meravelles.

Llàstima de presentació, poc menys que indecorosa!

— Abans d'ahir, dimecres, degué estrenar-se *L'escola dels promesos*, d'En Puig i Ferrer.

— Un dia d'aquests, debut del famós il·lusionista «Grand Raymond», qui donarà una curta sèrie de representacions.

TÍVOLI

Única novetat: *La Ciudad Eterna*, obreta d'un argument no massa relacionat amb el títol, que se salva per la música, del mestre Granados, molt inspirada i treballada amb art.

S'hi distingeixen en gran manera els eminents cantants Sagi-Barba i Vela.

Tant ells com els autors foren aplaudits per la parròquia.

NOVEDADES

N'han ensopegat una de bona. Això de *S. M. El Dollar* els donarà molt bones entrades. Els llibretistes senyors Giral i Capdevila han conjuminat una obra entretinguda, de simpàtica visualitat i farcida de moments musicals, que han servit al jove mestre Obradors per a abocar-hi tota la gràcia melòdica que porta a dins el novell compositor. Dances de moda, duets còmics-sentimentals, de tot hi ha a la seva vinya abundosa, i tot està frassejat

per l'orquestra i pels cantants amb una frèsea galantia d'estil una facilitat d'adaptació—dintre de l'originalitat—i una agradable lleugeresa que engresca als espectadors poc amics de filosofar solfes, en sa majoria. Dient que està tan bé com qualsevol partitura vienesa, està dit tot.

Per altra part, l'opereta ha sigut esplèndidament presentada, i aqueix també és un dels secrets de l'èxit.

PRINCIPAL-PALACE

En celebració del centenari de *Zig-Zag*, i després d'un suculent banquet capaç de convèncer al *gourmet* més primmirat, es donà, dimarts, la primera representació del nou quadre «A la luz de la lámpara», que obtingué un formidable èxit. Resulta el tal quadre una fantasia molt original, excel·lentment presentat; una delícia pels ulls que no's cansen d'admirar tan bé-de-Déu de dones maques representant fitxes de dòmino en esbogerrada bellugadissa. Els trajos, luxosíssims, i la musiqueta molt apropiada.

Agradà extraordinàriament a la nombrosa concurrència, aplaudint-se de valent als interpretadors i als directors.

GOYA

Ha debutat amb molt bona acceptació la companyia del galan Ricardo Calvo.

Reinar después de morir i *La Tizona*, són les d'ugues darreres obres amb que s'ha fet aplaudir el prodigiós recitador de versos que amb tantes simpaties compta a Barcelona.

Per a diumenge anuncia la famosa comèdia dramàtica *Cyrano de Bergerac*.

CÓMICO

Inaugurà la nova temporada amb la presentació de la companyia del «Teatro del Centro» de Madrid.

Las dos golfas, melodrama interessant i de fortes emocions fou acuradament interpretat, fent-s'hi ovacionar els principals artistes, i molt particularment la primera actriu Pilar Esquerra i el director Manel Lloqis.

Han seguit a aqueixa obra unes representacions de *Los dos pilletes* que obtingueren igual sort, per lo que cal augurar una bona campanya.

ESPAÑOL

El misteri de Saint Cloud o *El crim del «Pegot»*, és una sàtira dels melodrames policiacs, amb tant interès com qualsevol obra famosa del gènere. L'autor, un humorista dels que's porten el pebre, ha sapigut barrejar admirablement les notes còmiques amb les escenes espeterrants, amanint-ho tot amb una gràcia irònica i amb una trassa de home de teatre, que donen a la comèdia un alt valor de document únic.

La colla d'En Santpere... no cal dir-ho; juguen aqueixes produccions d'una manera indiscutible.

ELS DEPORTS

CATALUNYA LA DEPORTIVA

Nostra aimada Catalunya, reina i mestressa d'Espanya, és la terra deportiva per excel·lència. El seu entusiasme per a tota mena de deport, és veritablement afalagador.

Aquí tenim els millors foot-ballistes, atletes, «cicleros», nadadors, motoristes, raquetistes, remers, automovilistes, etc.

La nostra dolça Barcelona compta amb uns famosos camps de esports, un sobirà Estadi i properament sembla que tindrem un

L'ARRIBADA DE LA PRIMAVERA

—Ja veureu aquest abril, quina florida de flors de sang!...

AL BO DE LA «CRISI»

—Jo ja he fet la maleta per a anar-me'n.
—Jo ja he fet el mundo per a venir.

magne autòdrom, on els nostres «xuferos» podran llençar-se a les més fantàstiques velocitats mai imaginables.

El F. C. Barcelona, ha començat el seu magne Palau que, segons projectes, serà una obra ferma i molt escaienta.

També es diu que aviat es construirà un velòdrom, un Port de Aviació, és a dir, que anem a passos «agegantats» envers a la més absoluta supremàcia deportiva.

A què és degut això? Al nostre afany, a la nostra voluntat que és ferma, segura, i que mai ens manquen les ganes de fer feina; al esforç creador, al nostre esperit creador i al «mediterranisme» que portem en el nostre moll de l'ós, qui ens fa fer aquests avenços, aqueixes «aventures», qui en unes altres èpoques menys deportives ens és sigut completament impossible de realitzar.

Una de les bases d'aquesta empenta creadora ha sigut, en part, a les seguides campanyes fetes per la Prempsa, per nosaltres que sense cap mena d'interès hem anat creant adeptes, interessant al poble de que anessin a veure a les actuals generacions com se desenvolpen en plè bell mig de la naturalesa.

Per ço els esports han crescut tant, el per que han arribat en el cor del poble, i com que aquest, malgrat a les tamborinades, és infantó, ha sigut fàcil portar-lo on nosaltres hem cregut que era millor per a ell, i per la nostra Pàtria que demana una naturalesa ferma, forta, sana i sens altre ideal que la força de la raça, del poble català que tant ho necessita, i que nosaltres que per Catalunya estem disposats a tots els sacrificis, estem sempre alerta per a dir-li a on deu tenir que anar i lo que te que fer.

Aixís, doncs, seguirem treballant amb gran fermesa per a arribar a una data que's digui: «On hi ha un català hi ha un aimant del deport o bé un atleta».

FOOT-BALL

ELS PARTITS DEL DIUMENGE

En el camp del R. C. D. Español s'ho varen fer els nois del Espanya i els del Martinenc. I quina generació, semblava que ho donguessin, i fins en el carrer s'hi quedà gent sense poguer-hi entrar; l'Arévalo es queixava i deia: Ves, perquè els camps no podrien ésser de goma!...

Després de més entrevistes, consultes i fins... sermons s'ho varen poguer fer aquests dos clubs per a veure qui passava al grup B, i la gent hi acudí amb quantitat molt nombrosa. El partit fou disputadíssim i En Leal, Torres i Vidal varen ésser uns trumfos tornant les pilotes al camp contrari; En Blanco va jugar més que una «ruleta»; En Plazas i En Alfaro estigueren atortunats i En Raich... aquest *raich!* que sempre ho fa bé. Aquests varen poguer fer dos *goals* mentre que els del Martinenc solament varen lograr un *goal*—i un... disgust perdent—per més que En Gumbau, ja *gambaba* i En La Katos, Mercader i Costa varen fer molts esforços no pogueren enganyar a En Leal, que aquest, volguent acreditar el seu nom fou *leal* a la seva porteria. Acabant el partit amb una alegria boja per part dels vermells que anaren

a fer un tec. Bon profit i que per molts anys puguin celebrar èxits com aquests.

F. C. Barcelona (reserva) — Premià

En el camp del «Barce», i per acontentar als «habituales» es jugà un partit que, sinó fou divertit, va fer passar la estona que és lo que's tractava de demostrar.

L'APLICACIO DEL NOU ARANZEL

—Un vas antic?... Tarifa màxima: el 100 per 100.

COMENTARIS

—Ja he vist caure, al menys, trenta governs.
—Si: els governs són els que cauen, però... els altres són els que prenen mal.

De tots mòdos vàrem veure En Uriach lent el salt, la catellera d'En Mallorquí un xic excursada, En Piñol com si mastegués un «idem» i En Camprius, rebent *patades*. El Premià porta un defença que's diu Sisa, una Font, un Bosch i un Silvestre, total un dia de camp.

Ah! va guanyar el «Barce». Al Premià se'l va premià amb... botelles de grasioses.

C. D. Júpiter — F. C. Badalona

En el camp de la barriada de «La Alianza» es va jugar aquest partit que fou molt mogut i varen quedar tres a quatre amb guil·lada dels badalonins quan faltaven cinc minuts.

Ja estaven tips de pilota.

L'Avenç de Sant Andreu — R. C. D. Espanol

En la barriada de Sant Andreu, es jugà aquest partit que fou «pròdigo en penaltys». Puix se'n varen tirar bastants i amb aquella empataren, però com que «hasta el fin nadie es dichoso», En Bordas va fer el tercer i acabà el partit amb pau i tranquil·litat.

Centre de Sports de Sans — Sabadell

Els nois de la terra dels panyos baixaren a fer-s'ho amb els de Sans, i després d'una lluita renyida acabà el partit amb un empat molt caio. En Tena va tenir una tarda d'aquelles tan superiors, En Moltó va estar a gran altura, En Cabedo també jugà amb valentia. Total un bon viatge i un empat.

HOMENATGE

Els jugadors, socis i admiradors del C. D. Europa volgueren demostrar llur encarinament a son president, don Joan Matas, organitzant pel proper diumenge una sèrie d'actes deportius i per

fi de festa un àpet, on se reunirà tots plegats per demostrar an el senyor Matas que compta amb totes les confiances dels seus consocis per a portar endavant els seus projectes i idees que tan enlaire han posat al C. D. Europa, club que ja compta amb una fama i un brillant historial.

Nosaltres ens hi adherim de tot cor.

CAMPIONAT D'ESPANYA

El F. C. Barcelona és a Sevilla

Els braus jugadors del primer equip d'aquest club es troben a Sevilla per a jugar la primera semifinal amb el campió d'Andalucía. Com que nosaltres sabem que estan disposats a endur-se'n la victòria, esperem confiats que els nostres valents jugadors ens portaran una ferma victòria.

BOXA

Cada dia acudeix més gent a les vetllades organitzades al «Iris» per En Juanito Elias. Ahir ens va donar quatre combats que varen fer les delícies del públic.

Diuen que dintre d'aquest mes o a primers del que vé, ja podrà venir En Kamalof. Ara si que el veurem amb un contrincant de la seva categoria i creiem que farà un combat bonic.

NOLUS

Un lladregot que s'apropa als seixanta anys és visitat a la presó per un filàntrop:

—I doncs... què ha estat això?— li pregunta el visitador.
— Què vol que sigui!— respon el vell lladregot.— Coses de la joventut; de la inexperiència.
— Vós inexpert?... Si ja vos en aneu del món!...
— Vui dir de la joventut i la inexperiència del meu advocat.

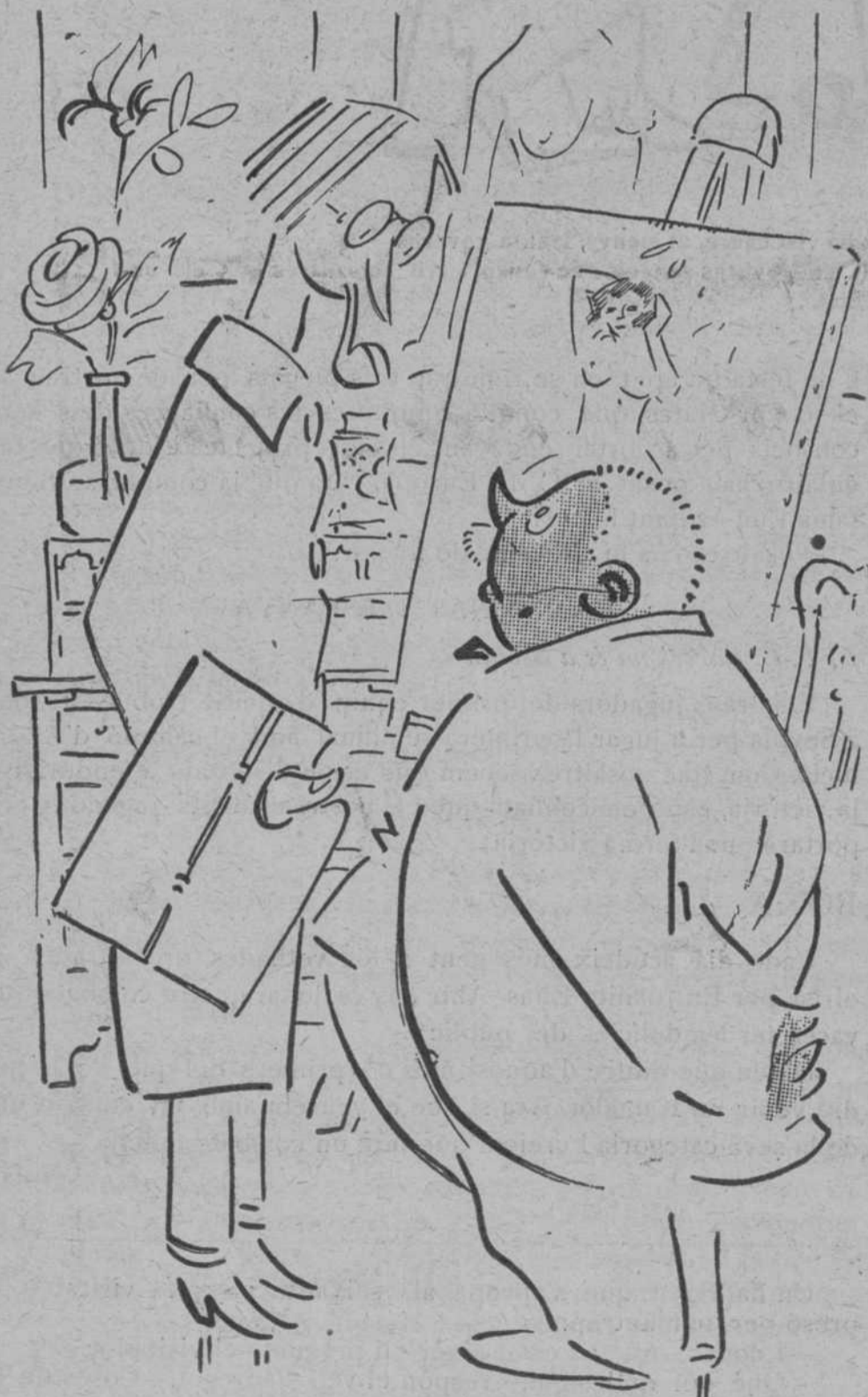
XERRAMEQUES ARTISTIQUES

EL REI DE LA TERRISSA.—PROCESSÓ DE PINTORS

La terrissa catalana ja té rei. Potser valia més que no en tingués, però havem d'acceptar els fets consumats i sometre'ns al regnat d'En Pep Guardiola, el qual està rebent al «Saló Parés» l'homenatge de quants entenen en l'art del terrissaire.

Mai l'haviem vist un conjunt de ceràmica de la terra tan variat i tan formós; mai l'haviem cregut amb prou forces per aixecar fins a les porcellanes de Sevres i de Bohèmia; mes ara en les mans sàvies d'aquest xicot, la creiem mereixedora de figurar a tot arreu i de fer un brillant paper allí on vagi.

Es veu que aquest ceramista s'havia ficat al cap ésser l'amo de la terrissa a Catalunya, i com a bon

—Hi perdrem, amb la caiguda d'En Maura?..
Per què?
—Home!... Un competidor més. Es tornarà
a dedicar a pintar marines i cigonyes.

català, no ha parat fins a sortir-ne amb la seva, portant la nostra *poterie*, des de la lleixa de la cuina i els prestatges dels armaris reconers de menjador, als salons dels nous rics, on competirà dignament amb tota mena de bibelots artístics.

En Guardiola s'és proclamat rei dels nostres terrissaires per dret propi; mes per a regnar de debó no li manca altra cosa que vendre la seva producció com a pa beneït. Tots sabem que el *don* sense el *din* és ben poca cosa.

Segueix la processó dels pintors pels salons d'art. Al «Saló Parés» En Joan Vila Cinca hi té bon nombre de paisatges caçats a l'aire lliure i uns quants ànecs trets de l'estany d'Ibars, que fan venir denteta, en aquests dies de Quaresma.

Es veu que En Vila és un pintor de grapa, doncs fa l'aquarel·la i l'oli amb la mateixa facilitat i exposa bon nombre de notes de paisatge fresques i gemades pintades a corre-cuita.

El Canal de la Revella i *el Bosc de Cà'n Feu*, són dues peces de terres que fan patxoca.

A «Cà'n Homar», que no és cap moro del Rif, sinó un fabricant de mobles del carrer de la Canuda, s'hi han aplegat tres pintors, els quals inauguren els salons d'exposició de la casa amb un grapat de pintures de bona mena, són En Bianqui, En Matilla i En Pizá Roig.

El primer ens dona a conèixer la seva col·lecció de paisatges d'Astúries, composta de teles valentes pel colorit i la faisó d'ésser tractades. Es veu que les muntanyes cantàbriques lliguen molt bé amb el caràcter misantròpic d'En Bianqui, artista solitari que viu obsessionat pels pinzells i pels colors, doncs resulten interessants els paisatges que exposa i algun d'ells d'un excel·lent realisme que el pot portar a fer rals.

En Matilla, auster com un frare de la Trapa, ens mostra uns bocets de retrats que's fan mirar perquè sí, i un retrat de senyor al qual només li manca la paraula.

En Pizá Roig, exhibeix unes testes de noies maques i elegants, fetes al pastell amb un *chic* parisenc. I segueix la processó...

A les «Galeríes Dalmau», En Valentí Castanys va donar-me la gran castanya, doncs anant-hi amb la por de veure-hi uns quants bunyolets futuristes, vareig toparme amb un xicot que maneja la llapidera i els colors aigualits amb molt desembraç i té *sandunga* i *sal* per a la caricatura.

De debó varen agradar-me els dibuixos humorístics d'En Castanys, encara que sovint els trobo massa filosòfics; amb tot, mirant-los i *filosofant-los* s'hi passa bé l'estona, i un es dona compte de que qui els ha fet, té solta, trassa i *bon humor*, condició extraordinària en aquests dies d'*empentes* socials.

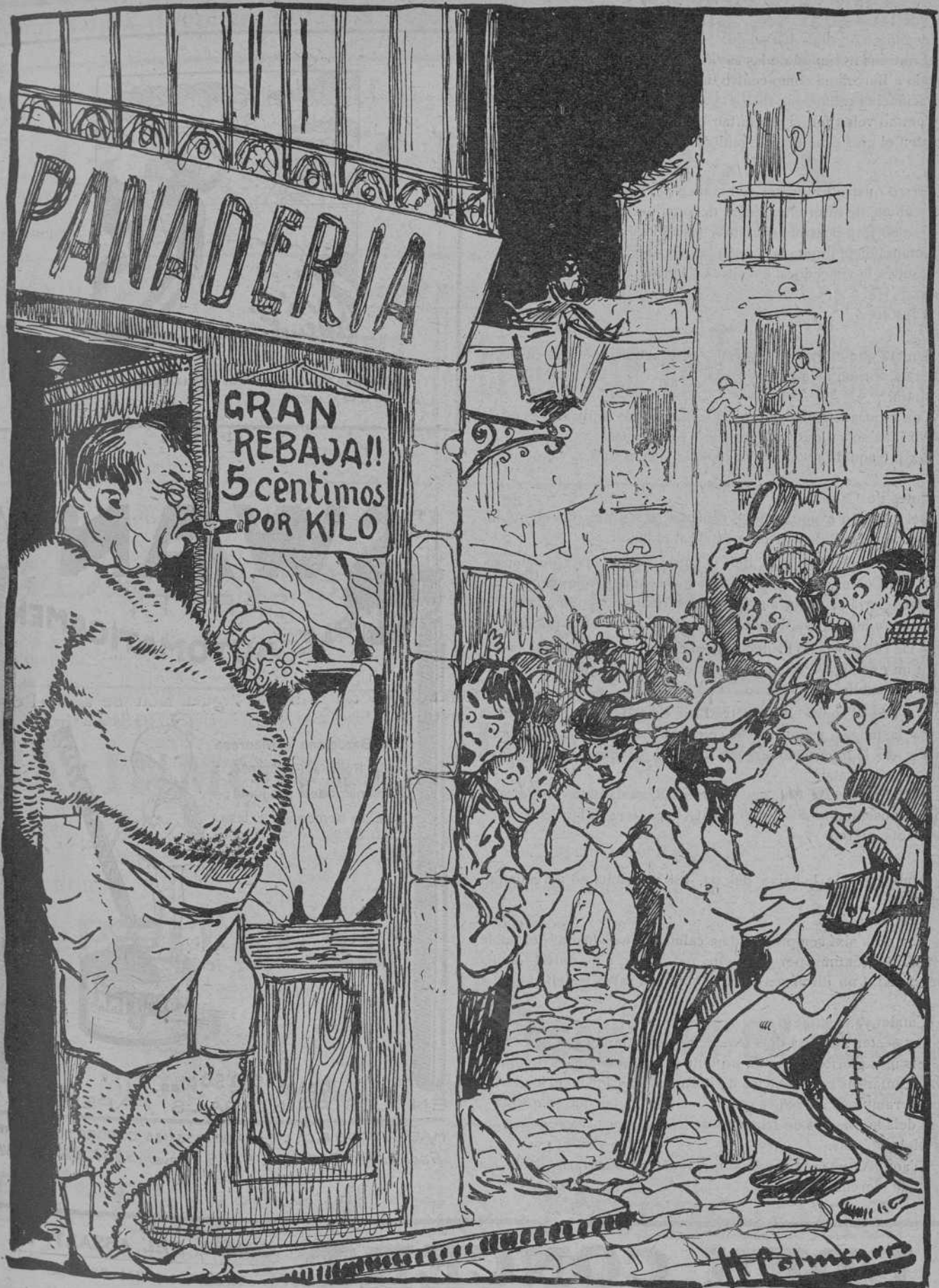
C. ARBÓ

ESQUELLOTS

Una bona obra.

L'eminent pianista Emil Sauer, abans d'abandonar la ciutat de Barcelona tingué un gest de refinada galanteria: dedicà un concert a les ceguetes pobres.

Santa Llúcia li augmenti la vista i la claretat.

EL FORNER GENERÓS

- Mireu-se'!!... Es un heroi!...
- Un home extraordinari!
- Un «fenómeno»!... Una cosa rara!...

Llegim en un diari barceloní:

«Continua haciendo de las suyas la banda de apaches que ha tomado a Barcelona como centro de sus operaciones.»

Paciència i callar, que deia el gat a la rata.

Com ho volen fer, si estem tan enfeinats amb els obrers que cometen el gros crim de reorganitzar-se?

Tres o quatre Empreses es barallen per a obtenir la concessió, a Barcelona, de diferents línies de auto-busos.

Que no fóra possible contentar-les a totes?

Competència ilimitada, i quan la que servis millor i més baratet resultés la vencedora, les altres s'anirien eliminant per si mateixes.

A les tres?

Sembla que molts dels presos governatius que havien estat llibertats, tornen a ésser detinguts.

Motiu?

Uns suposats treballs de reorganització dels sindicats.

Així tan se val que se'ls quedin a perpetuitat.

Perquè aqueix *perill terrible* tota la vida hi serà.

Notes de Casa:

Del «Ateneu Empordanès» rebérem, a son dia, una atenta invitació per al ball de disfresces celebrat el dia 25.

—Del Consell Directiu del «Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria» una sentida i valenta crida als Catalans per a socorrer als famolencs russos, document interessant que fa honor a la democràtica entitat que l'ha fet públic.

— De l'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana» havem rebut un exemplar del magnífic cartell artístic de propaganda que acaba de publicar.

— Del «Comitè Pro Teatre Líric Català», una convocatòria per a la magna reunió que's celebrà a l'Ateneu Barcelonès per a tractar de la integració urgent d'aqueix gènere d'espectacles a l'art nacional català.

— Del «Centre Català», de l'Havana, una atenta comunicació donant-nos compte d'haver renovat el seu Consell Directiu.

A tots, mercès.

Amb això de la baixa del pa, les autoritats no hi veuen de contentes.

I es complèn.

Una cosa així sempre ajuda a calmar la nerviositat del poble.

—Cinc cèntims per quilo de pal... Déu n'hi doret!—deuen dir-se—Així no diran res quan s'apuji d'un ral la vedella.

Catalunya, comtat gran...

Pots estar satisfeta dels teus prínceps de la Poesia.

Els més gloriosos que ha produït el noucentisme es dediquen ara a cantar les excel·lències de la Roma vaticanista el·logiant en versos ramplons als papes que venen i als papes que se'n van.

I dels heroïsmes de Irlanda i de Rússia... per ara res.

Molt bé, nois.

D'aquesta feta, us nomenaran sagristans honoraris de la Capella de Marcús.

—Qu'na llum més hermosa!

—Es veritat. Unicament s'hi podria comparar la llum de la LAMPARA "Z".

"SWAN"
SAFETY
OMPLE AUTOMATICAMENT

De Barcelona a Manresa
 i de Reus a Puigcerdà,
 per mí podeu preguntà;
 tinc la nomenada extesa.

DESDE 22'50 ptas.

EN LES PRINCIPALS PAPERERIES

MABIE. TODD & Co L^{td}. —FAB^{rs} 133-135 OXFORD ST. LONDRES
 AGENT G^{ra} HENRY M. REIS PROVENÇA 304 BARCELONA

EDEN CONCERT

COMTE DEL ASSALT, 12

TELÉFON NÚM 3332 A.

MUSIC-HALL DE PRIMER ORDRE—Tots els dies grans espectacles a les 8 1/2 tarda i a les 9 1/2 nit

Exitàs de **STELLA MARGARITA**, el Russinyol humà

Antoni López, llibreter, Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20, Barcelona
TELEFONO A. 1415

DENTRO POCOS DÍAS APARECERÁ EL TOMO 125 DE LA COLECCIÓN DIAMANTE

GRAZIELLA

por A. DE LAMARTINE

Un tomo

Pesetas 0'60

PEDRO MATA

NOVEDAD

VICENTE BLASCO IBAÑEZ

El hombre de la rosa blanca

Historia de una niña BIEN

(NOVELA)

Un tomo 8.º

Pesetas 5

El paraíso de las mujeres

(NOVELA)

Un tomo

Pesetas 5

ACABA DE PUBLICARSE

J. FRANCO RODRIGUEZ

Días de la Regencia

RECUERDOS DE LO QUE FUÉ

Un tomo 8.º

Pesetas 4'50

JUAN G. OLMEDILLA

UN INMORAL

Un tomo

Pesetas 5

NOVA EDICIÓ

EL PATI BLAU

per SANTIAGO RUSINOL

Preu:

Pesettes 2

Aviat **EL MISTIC i LA MARE**

Un verano de amor

Ingénuas confidencias libertinas de las bellas
y ardientes muchachas de París

por G. DROZ

Traducción castellana de J. LÓPEZ BARBADILLO

Un tomo

Pesetas 7

ALBERT LLANAS

PENSAMENTS EN VERS

Preu:

Pesettes 0'60

NUEVA EDICIÓN

GUÍA "LOP"

La Ciudad de Barcelona

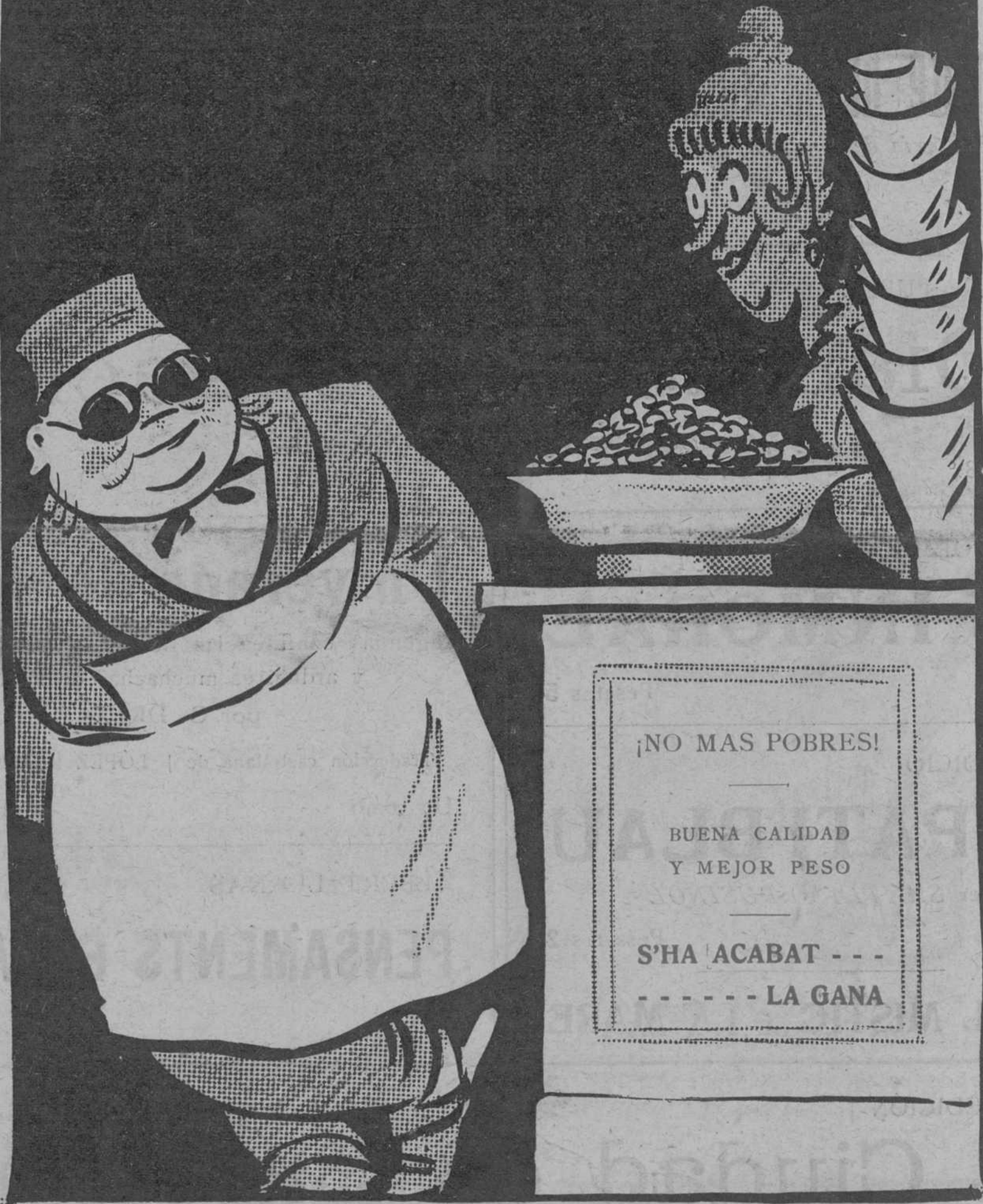
Precio

ITINERARIOS PRÁCTICOS

Pesetas 3'50

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls otorguen rebalzes.

FABRICA DE MONGETES CUITES.

ESPERIT NEGOCIANT

—Noia... I si anessim a la *Rusia Hambrienta* a posar una sucursal?